

РЕШЕНИЕ

№ 3839

гр. София, 03.08.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав, в публично заседание на 14.07.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Славина Влатова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Явор Димитров, като разгледа дело номер **9350** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:
Производството е по реда на чл. 203 – 207 от АПК във връзка със чл. 1 ал.1 от ЗОДОВ.

Производството е образувано по предявени обективно и субективно съединени иски от „Р” Е. със седалище Г. С. срещу С. О. и Службата по геодезия картография и К. – Г. С., с който иска ответниците солидарно да бъдат осъдени да заплатят обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 58 674,90 (петдесет хиляди шестстотин седемдесет и четири лева и деветдесет стотинки) лв. на „Родекс” Е., претърпени от незаконосъобразно бездействие изразяващо се в неизвършването на необходимите действия от страна на двамата ответници по общо тяхно задължение във връзка с изясняване и нанасяне в кадастралните карти и регистри на статута на урегулиран поземлен имот на имот пл. № 913, урегулиран като УПИ № XIII – 913, кв. 103, м. „Горна баня” по плана на Г. С..

В исковата си молба и допълнение към нея ищецът твърди, че е претърпял имуществени вреди от незаконосъобразно бездействие на двамата ответници, изразяващо се в незаконосъобразно неизвършване на действия по изпълнение на общи техни задължения, произтичащи от закона – чл. 55 и 41 от ЗКИР. Твърди, че в следствие на незаконосъобразното бездействие е претърпял вреди във връзка със сключен предварителен договор за покупко – продажба на УПИ № XIII – 913, кв. 103, м. Горна баня, който предвид това, че не е бил сменен статута на земята от земеделска в неземеделска служебно от ответниците, след проведената регулация, е бил развален. Твърди, че договорът е бил развален поради това, че не е била издадена регулационна

скица на имота, тъй като същият се е водел като земеделска земя. Твърди, че в следствие на разваления договор, в резултата на незаконосъобразното бездействие на ответниците, е следвало да заплати сумата от 30 000 евро или 58 674,90 лв. – двойния размер на дадения по предварителния договор задатък от купувача. Твърди, че чрез незаконосъобразното бездействие на двамата ответници са му причинени косвено вреди в посочения размер. Претендира разноски.

Ответникът по иска на основание чл. 205 от АПК – С. О., в представен отговор на исковата молба изразява становище, че искът е неоснователна, тъй като на първо място твърди, че не е налице незаконосъобразно бездействие. Твърди, че това е така, тъй като СО и другият ответник СГКК – Г. С. не са компетентни и оправомощени от свое име да извършат действията, касаещи промяната на трайното предназначение на територията на даден поземлен имот. Твърди, че правомощие за това има само ищецът. В тази връзка твърди, че след като за него като административен орган няма задължение за действие, съответно не може да има и бездействие от него, още по – малко незаконосъобразно. На второ място твърди, че с не е налице и втори елемент от фактическия състав за ангажиране на отговорността на общината, а именно твърди, че претендираните вреди не се явяват пряка и непосредствена последица от бездействие на СО. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ищеца.

Ответникът по иска на основание чл. 205 от АПК – С. по геодезия, картография и К. – Г. С., в представено становище на исковата молба твърди, че искът е на първо място недопустим, тъй като твърди, че ищецът е получил писмен отказ изх. № 99 – 8029/22 – 104038 от 21.06.2010г., който той не е оспорил и съответно не е отменен по предвидения в закона ред, като в тази връзка твърди, че по смисъла на чл. 204 от АПК искът се явява недопустим. Алтернативно изразява становище за неоснователност на иска, поради липсата на един от елементите на фактическия състав, при който може да се ангажира отговорността на общината, а именно твърди, че липсва незаконосъобразно бездействие от страна на длъжностни лица на ответника СГКК – Г. С.. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ищеца.

С., чрез прокурор Д, изразява становище, че искът е неоснователен по основание и размер. Изразява становище, че не са налице незаконосъобразни актове, действия или бездействия по повод изпълнение на административна дейност от страна на СО или на СГКК – Г. С.. Твърди, че същите не са оправомощени от свое име да извършват действия по промяна на предназначението на поземлени имоти, извън волята на собственика. Твърди, че ако е счел, че има интерес от промяната ищецът е следвало да инициира тази процедура. На последно място твърди, че в конкретния случай са налице и предпоставките на чл. 5 ал. 1 от ЗОДОВ, тъй като увреждането е причинено по изключителната вина на пострадалия и в тази връзка твърди, че обезщетение не се дължи.

Административният съд С. – град, II Отделение, 37 – ми състав, обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните и приема за установено следното:

Ищецът закупил на 08.03.2006г. с нотариален акт № 93, том I, дело № 41/2006г. на нотариус В В, с район на действие СРС, вписан в Службата по вписванията под акт № 47, том XXIII, дело № 5990/2006г., следния недвижим имот, а именно: поземлен имот № 913, кв. 103, по регулационния план на Г. С., м. „Горна баня”, с площ от 710 кв.м., който имот е идентичен с празно нерегулирано място, бивша овощна градина, съставляващо имот пл. № 913, к.л. 421, по неодобрения кадастрален план на Г. С., кв.

„Горна баня”, м. „Раздолци” от 1995г.

По заявление вх. № ГР – 94 – М – 02 от 2006г. на ищеца в това производство е започнала градоустройствена процедура, като след направени съгласувания е одобрена регулация на посочения имот. Със Заповед № РД – 09 – 50 – 576 от 05.06.2007г. на Главния архитект на С. е одобрен план за регулация на м. Горна баня, кв. 103, УПИ XIII – 914 и УПИ XIII – 913 – за администрация и обществено обслужване, и отваряне на задънена улица от о.т. 457 до 457а съгласно приложен проект. Между страните по делото не се спори, че към момента на издаването на тази заповед имотът УПИ XIII – 913 е бил със статут на земеделска земя.

С предварителен договор за покупко – продажба на недвижим имот от 24.05.2010г. ищецът в това производство се е задължил да продаде на Г И Ч следния свой собствен недвижим имот поземлен имот № 913, кв. 103, по регулационния план на Г. С., м. „Горна баня”, с площ от 710 кв.м., който имот е идентичен с празно нерегулирано място, бивша овощна градина, съставляващо имот пл. № 913, к.л. 421, по неodobрения кадастрален план на Г. С., кв. „Горна баня”, м. „Раздолци” от 1995г. Уговорена е цена, като сума в размер на 30 000 евро от цената е заплатена от купувача като задатък по договора. В чл. 3 от договора ищецът в това производство се е задължил да сключи окончателен договор в срок от 1 месец от подписване на предварителния договор, а по чл. 5 от договора се е задължил в срока по чл. 3 от договора да осигури всички изискуеми от закона документи за нотариалното изповядване на сделката. В предварителния договор е уговорено в чл. 12 от същия, че при неизпълнение и при неосъществяване на нотариалната сделка в срока по чл. 3 от договора по вина на продавача – ищец в това производство – същият се задължава да върне получения задатък в двоен размер като обезщетение за причинените вреди на купувача.

В изпълнение на задълженията си по предварителния договор ищецът е поискал с искане вх. № 99 – 8029 от 11.06.2010г. (стр. 45 от делото) промяна в предназначението на имот идентификатор № 68134.4332.913, тъй като в кадастралната карта се води като земеделска земя и издаването на скица на имот идентификатор № 68134.4332.913. Въз основа на това искане е получил от ответника СГКК – Г. С. скица № 4932 от 18.06.2010г., в която е посочено, че по новата кадастрална карта имотът е с идентификатор № 68134.4332.913 и като трайно предназначение на територията е посочено – земеделска, а като начин на трайно ползване на имота е посочено – ливада. Въз основа на подаденото искане от 11.06.2010г. е получил и писмо изх. № 99 – 8029 – 22 – 10 – 4038 от 21.06.2010г. от СГКК – Г. С. с което е уведомен, че промяната на предназначението на имота ще бъде променена след представяне на влезнало в сила решение на комисията по чл. 17 ал. 1 от Закона за опазване на земеделските земи (ЗОЗЗ) за промяна на предназначението на земеделска земя за неземеделски нужди и платена такса по чл. 24 от ЗОЗЗ във връзка с одобрен и влезнал в сила план за регулация.

С писмо от 15.06.2010г. ищецът в това производство е уведомил купувача по предварителния договор от 24.05.2010г., че по независещи от него причини, не може да сключи окончателен договор в уговорения срок. В отговор на това писмо с писмо от 19.06.2010г. купувачът е изразил съгласие за удължаване на срока за сключване на окончателен договор, като е предложил това да стане на 30.06.2010г.

Във връзка с тези писма е сключено допълнително споразумение от 30.06.2010г. към предварителния договор за покупко - продажба на имота ПИ № 913, с което е променен чл. 3 ал. 1 от предварителния договор, като страните са се споразумели окончателния

договор да бъде сключен на 30.06.2010г.

На 08.07.2010г. е съставен констативен протокол, нотариално заверен, с който е установено, че към посочената дата 08.07.2010г. ищецът в това производство в качеството му на продавач по предварителен договор от 24.05.2010г. е в невъзможност да сключи окончателен договор, поради това, че не е осигурил необходимите за целта документи по чл. 5 във връзка с чл. 15 от договора, а именно актуална скица, че имотът е УПИ.

С нотариална покана от 08.07.2010г. купувачът по предварителния договор от 24.05.2010г. е поканил ищеца в това производство да се яви пред нотариус В А за сключване на окончателен договор, като е посочил, че в случай на неявяване ще счита договора за развален, поради което ищецът ще бъде задължен да върне дадения задатък в двоен размер. Нотариалната покана е получена от ищеца на 19.07.2010г.

На 20.07.2010г. ищецът в това производство е превел на Г Ч – купувач по предварителен договор сума от 30 000 евро с основание връщане на капаро за недвижим имот. На 12.08.2010г. ищецът в това производство е превел на Г Ч – купувач по предварителен договор сума от 15 000 евро с основание неустойка по сделка за недвижим имот. На 24.09.2010г. ищецът в това производство е превел на Г Ч – купувач по предварителен договор сума от 29 300 лв. с основание обезщетение.

По допустимостта на иска:

В чл. 204 от АПК са предвидени предпоставките, при които исковете за обезщетения за вреди причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на административни органи и длъжностни лица, са допустими за разглеждане. Съгласно ал. 1 на този член, първата предпоставка за допустимост на иска, когато се претендира, че вредите са причинени от незаконосъобразен административен акт, е той да бъде отменен по съответния ред, а именно – по правилата на чл. 97 ал. 1 АПК след оспорване пред по – горестоящия административен орган, при възобновяване на административното производство (чл. 99 ал. 1 от АПК) или по съдебен ред. Т.е. при тази предпоставка се изисква предварителното установяване по предвидения от закона ред на незаконосъобразността на административния акт със съответен влязъл в сила акт – решение, преди да се пристъпи към производството по чл. 203 и следващите от АПК по претендирането на вреди.

В чл. 204 от АПК са предвидени и две изключения, при които установяването на незаконосъобразността на административния акт, на действията или бездействията на административен орган, може да стана в самото производство по чл. 203 и следващите от АПК по търсене на обезщетение за вреди, а именно: съгласно чл. 204 ал. 4 от АПК – когато са причинени от незаконосъобразни действия или бездействия на административен орган.

В конкретния случай ищецът претендира вреди от незаконосъобразно бездействие на административен орган на първо място и в тази връзка настоящият състав счита, че искът попада в хипотезата на чл. 204 ал. 4 от АПК и е допустим, като дали е налице бездействие и дали то е незаконосъобразно следва да се установи в това производство. В тази връзка неоснователно е възражението на ответника СГКК – Г. С., че искът е недопустим, тъй като не е налице отменен по предвидения ред административен ред.

По отношение на пасивната легитимация:

Съгласно изискванията на чл. 205 от АПК исковете за обезщетение за вреди се предявяват срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чиито незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. По отношение

на посочения ответник СО, съдът намира, че е налице пасивна процесуална легитимация, тъй като СО е юридическото лице, в чиято структура е органът, Кметът на СО, от чието незаконосъобразно бездействие, изразяващо се в неизпълнение на задължение да предостави на АГКК данни за недвижимите имоти от съответните регистри, се претендират вреди (във връзка с уточнение на исковата молба стр. 61 и 62 от делото).

По отношение на другия ответник – С. по геодезия, картография и К. – Г. С. съгласно чл. 2 ал. 2 от Устройствения правилник на АГКК „Агенцията е юридическо лице със седалище С. и с териториални звена (служби по геодезия, картография и К.) в административните центрове на областите”. Съгласно чл. 15 ал. 1 от устройствения правилник „Службите по геодезия, картография и К. се ръководят от началник на службата и имат статут на дирекции в специализираната администрация на агенцията”. От гореизложеното е видно, че СГКК – Г. С. не е юридическо лице, а представляват само териториално звено със статут на дирекция със съответна териториална компетентност. Юридическото лице е АГКК.

Съгласно чл. 205 от АПК искът за обезщетение се предявява срещу юридическо лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Т. е. разпоредбата регламентира изрично субекта - носител на пасивната процесуална легитимация. Процесуалните предпоставки за исковото производство са свързани с възникването на право на иск и надлежното му упражняване. Като в пределите на упражняването му и в частност по отношение на кой ответник ще бъде упражнено – съдът няма право да се меси, тъй като ищецът е този, който следва да определи ответника си в иския процес, а не може съдът служебно да го конституира, което е и разликата с административното съдебно производство. Процесуалната легитимация на ответника е сред положителни процесуални предпоставките за упражняване правото на иск, а липсата ѝ има за последица недопустимост на иска. Настоящият състав в това производство извършва проверка относно обстоятелствата по чл. 204 от АПК, като се съобразява с изложените в исковата молба фактически твърдения и посочената от ищеца страна по спорното материално правоотношение, срещу която е предявен искът, като проверява дали същата отговаря на изискванията залегнали в чл. 205 от АПК. В случая СГКК – Г. С. не е юридическо лице, в чиято структура се намира органът, от чието незаконосъобразно бездействие се претендират вреди, т.е. по отношение на СГКК липсва правосубектост. Във връзка с гореизложеното съдът намира, че след като исковата молба е насочена срещу ненадлежен ответник, а именно СГКК – Г. С. - в производството по Глава Единадесета от АПК, намира, че същата следва да бъде оставена без разглеждане по отношение на СГКК – Г. С., като недопустима, а производството по делото следва да бъде прекратено в тази част.

По основателността на иска:

Във връзка с изложеното и на основание чл. 204 от АПК настоящият състав намира, че искът по отношение на СО е допустим и насочен срещу надлежен ответник. Разгледан по същество обаче същият е неоснователен по съображенията изложени по – долу.

Съгласно разпоредбата на чл. 203 АПК гражданите и юридическите лица могат да предявят иски за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Съгласно препращащата норма на чл. 203 ал. 2 от АПК при празноти субсидиарно се прилагат правилата на ЗОДОВ. Съгласно чл. 1 ал. 1 от ЗОДОВ държавата отговаря за вредите,

причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, съответно ангажирането на отговорността на държавата или общините, предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразен акт, включително нищожен или оттеглен (съгласно чл. 204 ал. 3 от АПК), незаконосъобразно действие или бездействие на орган или длъжностно лице, при или по повод изпълнение на административна дейност; вреда от такъв административен акт, действие или бездействие; причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, незаконосъобразното действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. При липса на някой от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата или общините по посочения ред.

Във връзка с описания фактически състав и неговите елементи би следвало да се разгледа претенцията на ищеца по отношение на ответника СО.

Във връзка с изложеното в исковата молба, както и становищата на страните по делото, съдът намира, че спорният по делото въпрос е чие е задължението да инициира производството по промяна на трайното предназначение на земеделска земя за неземеделски нужди при налична регулация на имота, съответно кой е следвало и как е следвало да се отрази промяната на предназначението на имота и записването му на статута на урегулиран в кадастралната карта и кадастралните регистри и кой и как е следвало да предостави данни за кадастъра, че имотът е регулиран. От разрешаването на този въпрос би следвало да се установи налице ли е бездействие на административен орган и незаконосъобразно ли е то. По отношение на установяването на бездействие съдът намира, че е приложима разпоредбата на чл. 256 и 257 от АПК, а именно следва да се установи налице ли е фактическо бездействие на ответника СО по отношение на изпълнението на негово задължение произтичащо от закон или друг нормативен акт.

Съобразно чл. 18 от ЗОЗЗ в редакцията му от ДВ бр. 28 от 2001г., действала към момента на спорния период преди изменението от ДВ бр. 39 от 2011 „Собствениците на земеделска земя могат да искат промяна на предназначението на земята, когато това им е необходимо за изграждането на обекти, несвързани с използването на земята по предназначение”. Съобразно разпоредбата на чл. 19 от ЗОЗЗ промяната на предназначението на земеделска земя за общински нужди се прави по искане на кмета на общината. На трето място съобразно разпоредбата на чл. 20 в редакцията ѝ от ДВ бр. 28 от 2001г. „Границите и предназначението на земеделските земи, които се включват в строителните граници на населените места и селищните образувания, се определят с общ или подробен устройствен план”, а съобразно ал. 2 на посочената разпоредба „Промяна на предназначението на земеделските земи, включени в строителните граници на населените места, може да се извършва и по квартали в съответствие с разработките на плана по предложение на кмета на общината”. На последно място съобразно чл. 20а ал. 1 от ЗОЗЗ „Собствениците на земеделска земя правят искане пред кмета на общината за включването ѝ в строителните граници на населените места и за промяна на предназначението ѝ”, като евентуален отказ може да се оспори по реда на съдебно – административното производство. Видно от цитираните по – горе разпоредби за кмета на СО съществува задължение да поиска промяна на предназначението на земеделска земя само и единствено в случаите, когато промяната се извършва за задоволяване на общински нужди. По чл. 20 е предвидена възможността

на кмета на общината, но не и неговото задължение да поиска промяна на предназначението на земеделска земя, която е включена в строителните граници на населените места, какъвто е конкретния случай, но в случаите когато това се извършва по цели квартали, а не за отделен имот. Предвидена е възможността, а не задължението на кмета в тази връзка видно от граматическото тълкуване на нормата, в която е посочено, че кметът може, но не е задължен. Най – накрая по чл. 20а от ЗОЗЗ е предвидено, че когато се касае за отделен имот, собственикът на земята може и следва да поиска промяната на предназначението, т.е. негова е правната възможност за промяна на предназначение, като това кореспондира с целта на закона, както и с основния конституционен принцип за неприкосновеност на частната собственост. Само собственикът на земята може да поиска промяната на предназначението ѝ от земеделска в такава за неземеделски нужди, тъй като е недопустимо административните орган, освен когато се касае за мероприятия от обществен интерес, да натрапват на собствениците начина по който да използват земята си.

Във връзка с гореизложеното съдът намира за неоснователно възражението, че е осъществено незаконосъобразно бездействие във връзка с това, че не е иницирирана служебно промяната на предназначението на имота на ищеца във връзка с вкарването ѝ в регулация. Това така и тъй като с регулирането на един имот не следва автоматично промяната на предназначението му от земеделски в такъв за неземеделски нужди. Промяната на предназначението се извършва в отделно производство по волята на собственика на земята. Това се потвърждава и от разпоредбите на чл. 37 ал. 2, 3 и 4 т. 4 от ППЗОЗЗ и чл. 40 ал. 1 от ППЗОЗЗ. Видно от посочените разпоредби е, че когато се касае за промяна на предназначението на земеделски земи за неземеделски нужди, намиращи се в строителните граници на населените места, преди искането за промяна на предназначението следва да има приет и влезнал в сила ПУП – план за регулация и застрояване или околоръстен полигон, тъй като именно от тези актове се установява, че земята се намира в строителните граници на населеното място. Въпреки обаче включването на имот в строителните граници на населеното място с някой от посочените планове, за административните органи не следва отново задължение да иницирират промяната на предназначението на земята и да натрапят волята си на собственика, който може да иска да използва земята си за земеделски нужди, въпреки, че е в строителните граници на населеното място.

Въз основа на горното съдът танира, че в конкретния случай поради липсата на задължение за действие от страна на кмета на СО по отношение на иницирирането на промяната на предназначението на земята, не е налице бездействие, а още по – малко незаконосъобразно. Не е налице и бездействие по отношение на твърдяното, че Кмета на СО е следвало да отрази промяната на предназначението на земята поради приетия регулационен план. На последно място съдът намира, че не е налице бездействие и тъй като всички посочени по – горе действия и бездействия не са фактически, каквото е изискването на чл. 256 и 257 от АПК във връзка с фактическия състав по чл. 1 ал. 1 от ЗОДОВ, а правни такива.

На следващо място по отношение на претендираното бездействие на кмета на СО за това, че не е предоставил данни на СГКК – Г. С. за това, че имотът е регулиран, съдът намира същото за недоказано, тъй като ищецът не ангажира и не поиска ангажиране на доказателства в тази връзка. На второ място кадастралната карта и кадастралния регистър на имота на ищеца е одобрена със заповед № РД – 18 – 74 от 20.10.2009г., като е обнародвана в ДВ в бр. 92 от 20.11.2009г. От момента на обнародване на

посочената заповед за ищеца е възникнала възможност да се запознае с приетата кадастрална карта и кадастрален регистър и след като установи невярно нанасяне на собствения му имот, включително допуснати съществени нарушения във връзка със събирането на изходните данни, да оспори тази заповед като незаконосъобразна. По делото не се твърди и не са представени доказателства за това ищецът да е оспорил заповедта за нанасяне на собствения му имот в кадастралната карта, както и направените в тази връзка записвания. Поради горното съдът намира, че твърдяното бездействие не е осъществено от ответника по делото, а от самия ищец като той самият не е упражнил правото си на жалба срещу приетата кадастрална карта във връзка с твърдението за неправилно нанасяне на неговия имот. На следващо място именно при такова оспорване същият може да реализира правата си за поправка на кадастралната карта във връзка със съществуващото положение. Като не е направил това е ищецът бездействал и съответно приетата кадастрална карта по отношение на неговия имот е станала стабилен акт, като впоследствие при установяване на грешки в нея, ищецът е могъл да отстрани същите в производството по чл. 53 и 54 от ЗКИТ – по реда за поправяне на непълноти и грешки в кадастралната карта. В тази връзка съдът намира, че в конкретния случай е приложима и разпоредбата на чл. 5 ал. 1 от ЗОДОВ, а именно увреждането е причинено по изключителна вина на пострадалия и се дължи изцяло на негово процесуално бездействие, а не на бездействие на административни органи.

На следващо място съдът намира, че в конкретния случай не е налице и пряка причинно - следствена връзка между твърдяното бездействие и настъпилия вредоносен резултат, тъй като твърдените вреди са изцяло вследствие от неизпълнение на задължението по сключения предварителен договор за покупка продажба на недвижим имот, а не и от действия или бездействия на административен орган. Самият ищец в исковата молба посочва, че претърпените от него вреди според него са косвено причинени от административни органи, а фактическият състав по чл.1 ал. 1 от ЗОДОВ изисква наличието на пряка причинна връзка.

От всичко изложено по – горе настоящият състав намира, че по отношение на предявения иск по отношение на ответника СГКК – Г. С. същият се явява недопустим, поради това, че е насочен срещу ответник, за който не е налице пасивна процесуална легитимация във връзка с правилата на чл. 205 от АПК за определяне на ответника, поради което искът в тази част следва да бъде оставен без разглеждане.

По отношение на иска предявен по отношение на ответника СО съдът намира, че е неоснователен, поради липса на два от елементите на фактическия състав за ангажиране на отговорността на държавата на общините по чл. 1 ал. 1 от ЗОДОВ, а именно липса на незаконосъобразно бездействие при извършване или по повод извършване на административна дейност, както и поради липса на пряка причинно – следствена връзка между твърдяното бездействие и вредоносния резултат, поради което искът в тази част следва да бъде отхвърлен.

Предвид изхода на спора съдът намира за неоснователно искането на ищите за присъждане на разноски по делото.

Воден от горното и на основание чл. 203 и следващите от АПК, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ иска на „Р” Е. със седалище Г. С. в частта, с която се претендира обезщетение за претърпени имуществени вреди от незаконосъобразно бездействие на ответника Службата по геодезия картография и К. – Г. С..

ПРЕКРАТЯВА производството по адм. Д. № 9350 от 2010г. по искова молба на „Р” Е. със седалище Г. С. по отношение на С. по геодезия, картография и К. – Г. С..

РЕШЕНИЕТО в тази част има характер на определение и подлежи на обжалване с частна жалба в 7 дневен срок от съобщението му чрез Административен съд С. – град пред Върховния административен съд.

ОТХВЪРЛЯ ИСКА на „Р” Е. със седалище Г. С. в частта, с която се претендира обезщетение за претърпени имуществени вреди от незаконосъобразно бездействие на ответника С. О..

РЕШЕНИЕТО в тази му част подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му чрез Административен съд С. – град пред Върховния административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: